

■ Yusuf Erol Gökdoğan

Rücu

Gönül insanı Tayyib Atmaca ağabeyime

Gün batınca derdi ninem
“Hay’dan geldi Hu’ya gitti”
Göçüverdi akıl tanem
Hay’dan geldi Hu’ya gitti

Topacım, elma şekerim
Boncuk boncuk bilyelerim
Yokuşta söndü çemberim
Hay’dan geldi Hu’ya gitti

Altı üstü bir yolculuk
Kurt yatağında kuzucuk
Attalara aktı çocuk
Hay’dan geldi Hu’ya gitti

İlk göz ağrım, ilk yangınım
Kabuk bağladı sol yanım
Sevda denen taş yorganım
Hay’dan geldi Hu’ya gitti

Can yurdunda bin dert ile
Kuş uçurdum her sebile
Benim değilmiş dert bile
Hay’dan geldi Hu’ya gitti

Kuyuların sabrı gökte
Gökler mermeri delmekte
Bulut taşıdım elekte
Hay’dan geldi Hu’ya gitti

Hepi topu çelik çomak
Muallakta çürük hamak
Koptu sarıldığım yumak
Hay’dan geldi Hu’ya gitti

Bir büyülü haz uykusu
Hayat, ölümün buğusu
Ve kırıldı düş fanusu
Hay’dan geldi Hu’ya gitti...